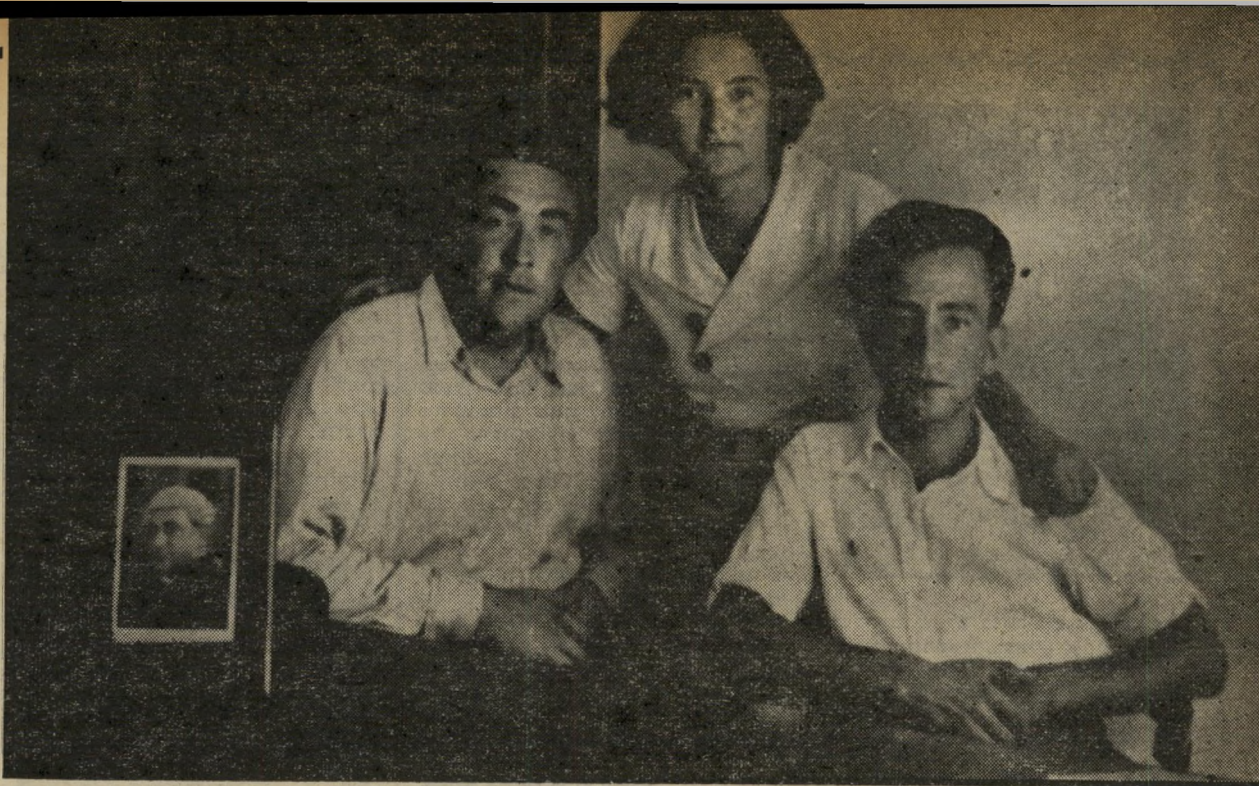


אילו היה המישפט

היום, לפי החוק הקיים

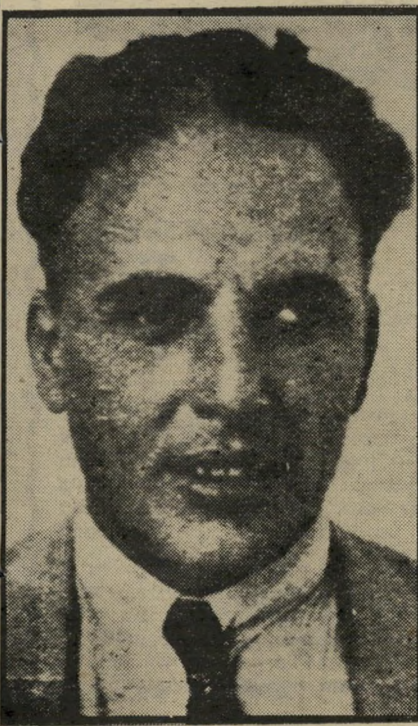
אביב, השתתף סטבסקי ברצח ד"ר חיים ארלוזורוב בכוונה תחילה. הוא עקב אחריו, ארב לו, עצר אותו וכיוון לפניו אלומת אור מפנס השמלי. הוא גם נכח בזמן ביצוע הרצח...

באשר לנאשם צבי רוזנבלט, אין בית המישפט מוצא חומר ראיות נוסף, הדרוש לפי סעיף 6 לתיקון פקודת-הראיות משנת 1924, כדי לסייע לזיהויו עלידי הגברת ארלוזורוב. על כן הוא מזוכה בזה. שופט המיעוט, היהודי היחיד שישב בדיון, השופט משה ואלרו, זיכה את שני הנאשמים, כיוון שלא האמין כי הרצח היה על רקע פוליטי. הוא חשב כי את



נאשמים רוזנבלט וסטבסקי (באמצע) סוניה אחימאיר, כצד תצוגה הפנימית סמואל) דרכן פולני

הרשעה מחדש



קצין-חקר שיטרת עדות שניה

מישפט רצח ארלוזורוב ניתנה עלידי אשתו של הקורבן, שהיתה איתו בזמן הרצח. היא זיהתה את סטבסקי ואת רוזנבלט, ובית-המישפט האמין לזיהויה ללא פיקפוק.

אולם בעוד שלגבי רוזנבלט, שהיה אז נער כבן 19, לא מצא בית-המישפט המחוזי סיוע, והוא זוכה, הרשיע בית-המישפט את סטבסקי, אך פסק-הדין, שניתן ברוב דיעות, היה קצוצר ובלתי-מפורט, שופטי הרוב, שהרשיעו את סטבסקי, קבעו:

"ברוב דיעות מוצא בית-המישפט כי בלילה שבין ה-16 ל-17 ביוני 1933, בתל-

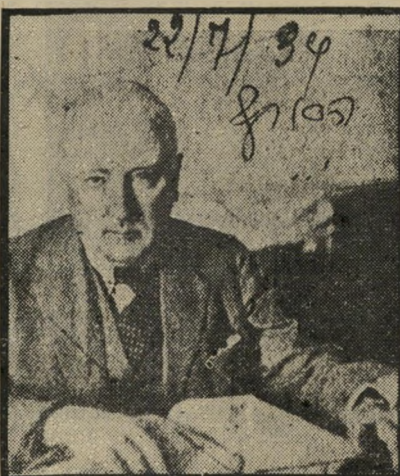
היה נשמע באנגליה, היה זה סופו של העירעור, וההרשעה היתה נשאת על כנה."

הסיבה לזכיוו של אברהם סטבסקי בבית-המישפט העליון דאז, היתה פרו-צדוראלית גרידא: סעיף חוק ארכאי ב"פלשתינה-א", שלא היה קיים כבר באותה תקופה באנגליה, דרש סיוע לעדותו של עד יחיד.

סעיף 6 לתיקון לפקודת-הראיות משנת 1924 קבע, כי אם לא יורשע בדיון פלילי על סמך עדותו של עד יחיד, אלא אם כן הודה הנאשם באשמתו, או היה סיוע מהותי אחר לעדות, העדות העיקרית בי

אילו נערך מישפטם של אברהם סטבסקי וצבי רוזנבלט ב-1934 באנגליה, היו השניים מורשעים בדיון ומו"צאים להורג. אילו היה מישפטם מתקיים היום במדינת-ישראל, לפי הראיות שהיו אז לפני בית-המישפט ולפי דיני-הראיות במדינת-ישראל, היו השניים, כנראה, מורשעים גם היום.

נשיא בית-המישפט העליון דאז, השופט האנגלי מייקל מקדוגל, שדן בעירעור אמר במפורש בפסק-הדין: "לסיכום, איני רואה כל סיבה לבקר את מסקנת בית המישפט המחוזי, אשר קיבל את עדותה של הגברת ארלוזורוב. אם מישפט זה



זקן-שופטים מקדוגל באנגליה: הרשעה

הרצח ביצעו אנשים שהתכוונו לבצע תקיפה מינית נגד סימה ארלוזורוב. הסניגורים של סטבסקי, הוראס סמואל, קייורמן ובנג'מין, עירערו על הרשעתו. בית-המישפט העליון התרעם על השופטים דלמטא, שכתבו פסק-דין כל-כך קצר ו-מרושל, ולא ציינו במה מצאו את הסיוע לעדותה של אשת-הקורבן. אולם השופטים החליטו שלא להחזיר את הדיון, אלא לנתח את העדויות ולמצוא בעצמם את הסיוע. הם קבעו כי הסיוע יכול היה להיות כל אחד מהדברים הבאים:

(א) עדותם של הגששים הערבים, ש"ערכו בדיקת עיקבות על חוץ-הים, ומצאו, לדבריהם, את עיקבות הרוצחים.

(ב) שריטה שנמצאה על כפידו של סטבסקי, שחיקקה את עדות הגששים כי

בגלל סערת רוחות

מיסמך היסטורי נשכח מספר על סערת-הרוחות וחתת פרעויות שאירעו בתל-אביב ב-1934, בעת החקירה המוקדמת בעניין רצח ארלוזורוב.

מסתבר כי המישטרה חששה פן קיומו של המישפט בתל-אביב יעורר מהומות וקטטות, ולכן פנתה, באפריל 1934, לבית-המישפט הגבוה לצדק וביקשה להעביר את הדיון מתל-אביב למקום אחר.

המפכ"ל הגיש תצהיר, שבו סיפר על שאירע בתל-אביב בחגי-הפורים של אותה השנה, כשתתרחש, "קונפליקט גלוי בין חברי מיפלגת-העבודה היהודית ובין חברי המיפלגה הרוויזיוניסטית בתל-אביב". כדי למנוע השנות מקרים כאלה ביקשה המישטרה באמצעות היועץ-המישפטי-לממשלה להעביר את הדיון מתל-אביב.

עורך-הדיון הוראס סמואל, סניגורם של שלושת החשודים — אבא אחימאיר, אברהם סטבסקי וצבי רוזנבלט — התנגד לבקשה. הוא טען כי לא תהייה כל הפרעות-סדר וכי אין מקום לדאגה. לחיזוק דבריו הביא תצהירים של ראש-עיריית תל-אביב וסגנו.

נשיא בית-המישפט העליון דאז, השופט האנגלי מייקל מקדוגל, קיבל את חוות-דעתה של המישטרה. "למרות שאין לדרוש מהמפכ"ל רוח-נבואה", אמר השופט, "יש לשער כי התקדים של התפרעויות בפורים מצביע על אפשרות של הישנות הדבר בעתיד." המישפט הועבר מתל-אביב לבית-המישפט הנייד, שהיה קיים באותו זמן.



נאשם אחימאיר המישפט הועבר מתל-אביב